

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De sedata maris tempestate, imperio Christi. Tace, obmutesce.
Vox illa vox Christi est dum commoveris, Tace, obmutesce: nec tamen
taces aut obmutescis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Uat: sed eū non consentiendo, mente seruebat legi Dei: & tenebat membra ne seruet arma peccati. Sic in affectuum carnalium & spiritualium pugna quā sentiebat Apostolus, indicabat ex vero mortificationis effectu, quam verè sui essent spirituales affectus & non carnales: unde tu contra ex immortificatione tua quid aliud indicas quàm spirituales affectus si quos sentis, non tam esse tuos quàm alios quibus consentis?

Vide ne tibi palpes in quibusdam piis de virtute sensibus: tantus est verè virtutis sensus & affectus, quantus re ipsa est eius effectus. Cui veritati concordant hæ sequentes:

Quam in se attrahit Gratiā qui se Deo libens offert. eandem sibi detrahit qui quod offert non reddit.

In 1. parte, Feria 2. Hebdomada primā in Adventu.

Quod gravius in te est malum, hoc minus vis sanari.

In 1. parte, Fer. 5. Hebdom. 6. post Epiphā.

Vult & non vult piger.

In 3. parte, Dominica 7. post Pentec.

Quod videris tibi, velle: velles quidem, sed verè non vis.

In 3. parte, Fer. 2. Hebdom. 12.

FERIA TERTIA.

DE SEDATA MARIS TEMPESTATE, IMPERIO CHRISTI.

Imperavit ventis & mari, & facta est tranquillitas magna. Matth. 8.

Exurgens comminatus est vento, & dixit mari: Tace, obmutesce.

Et cessavit ventus. Marci 4.

Increpavit ventum, & tempestatem aquæ.

& cessavit. Luc. 8.

VERITAS PRACTICA.

Vox illa, vox Christi est, dum commoveris: Tace obmutesce. Nec tamen taces aut obmutescis!

mendum: aut potius ne sic erubescas & confandaris. cede imperanti Christo, tace commotus & obmutesce.

I. PUNCTUM.

DE hac sedata maris tempestate jam supra dictum est in 1. parte; atque infra de Dom. 4. alia simili, dicendum erit quam obrem hic breviter, & quantum fatis fuerit ad propositam veritatem attingendam & declarandam, propone tibi rem gestam. Vide ut ascendente Domino in naviculam & sequentibus eum discipulis, statim oboritur tātus maris & stus ut navicula openretur fluctibus. Ipse verò Dominus dormiebat. At discipuli terrefacti eum adunt & in clamāt; Dominus salva nos perimus. Et dicit illis IESVS, quid timidi estis, modica fidei? Et exurgens comminatur vento, & dicit mari, tace, ob-

Cc 3

mute-

RATIO sic ostendit illam esse vocem Christi, dum commoveri, ut simul etiam doceret quod quis non taces aut obmutesci, sicut venti & mare tacuerunt ad imperium Christi, valde tibi propterea sit erubescendum & timendum. Erubescit Sidon, ait mare. Sic autem procedit Ratio.

Tunc valde nobis est erubescendum & timendum coram Deo quando infame aliquod probrum meriti nobis obicitur.

Sed tale probrum meriti tibi obicitur, quia commotus non taces aut obmutesci ad illam Christi vocem: Tace, obmutesce, sicut venti & mare tacuerunt.

Ergo tibi propterea valde est erubescendum & timendum.

Ms. 23.

mutescere cessantque illico, & fit magna tranquillitas. Quod admirati viri qui aderant, *Qualis est hic, inquit, quia venti & mare obediunt ei?*

Certe id mirum quod sic eius imperium insensibiles fenserint creaturæ! Sed magis mihi quod tibi sic Christus imperet dum ira commoveris aut aliquo simili concupiscentiæ motu agitaris, nec tamen cesses, nec taceas, nec quiescas. Aut negandum ejus imperium, aut acquiescendum, aut profectò erubescendum. An negare velles tibi à Christo imperari silentium & quietem dum inordinatè commoveris, & perturbatè loqueris?

Matth. 5.

Quorsum illa Christi voces ut alia taceam: Ego autem dico vobis, quis omnis qui irascitur fratri suo, reus erit iudicio: qui autem dixerit fratri suo, *raca*, reus erit concilio. Qui autem dixerit, *fatue*, reus erit gehenna ignis. Nonne tibi hæc à Christo dicta putas? Nonne idcirco dicta credis ne commovearis aut ne commotus exandescas, ne tibi vel verbum excidat, sed omnino taceas & obmutescas? Itane vero illi obedis sicut venti & mare obediverunt? Planè non ita, nec sine fictione diffrateri potes, nec sine confusione & rubore id facer. Atque hoc saltem discere, quàm sit tibi propria erubescendum.

Ratio est evidens & ipso sensu satis comprobata. Quando enim infame & probrosum aliquid in faciem obijcitur quod diluere & excusare non possumus, tunc aut stolidos esse oportet & insanos, aut omnem exuisse pudorem, aut profectò erubescendum. Qui quidem rubor, tametsi motus est naturalis, quo, ut ait Tertullianus, *omne vitium natura suffudit*, tamen cum divina gratia multum valet ad relapsionem: *Erubescant & conturbentur vehementer, convertantur & erubescant, ut valde velociter*. Qui verò nesciunt erubescere, habentur velut desperati, & ad extremum malitiæ devenisse. *Frons mulierum meretricum facta est tibi, noluisse erubescere, CONFESI sunt, quia abominatio fecerunt, quin potius confusione non sunt confusi, & erubescere nescierunt; quamobrem cadent interruentes, in tempore visitationis suæ corrident, dicit Dominus*. Quod si seivissent erubescere, respissent & ruinam declinassent. Nonne id tentis? Nonne probris læciliis humilitatem te dicis, & nonne humiliatus confunderis, nonne & confusus erubescis?

Pf. 6.

Ier. 3.
Ib. 6.

II. PUNCTUM.

SED si iussus à Christo non taces & obmutescis, sicut tacerunt mare & venti: grave tibi probrum & infame meriti nomen obijcitur.

Nam cum sint creaturæ minus quàm tu capaces præcepti, cum sint omni cognitione destitutæ, omni affectu privatæ, cum Christum imperatorem neque nosse neque audire possent, cum nullis moveri minis aut præmiis; & tamen ita dicto fuerunt obediens, ut ad ipsam Domini vocem sese profus continerint, tu contra quidquid dicat, quidquid minetur, quidquid promittat, quidquid pro suo jure imperet; tu ratione præditus, tu fide instructus, tu salvandus aut damnandus nisi obsequaris; tu contra ire, tu contra niti & obliquari! Certe hoc probrosum, hoc infame, hoc esse magis a stultum & insanum quam ipsum mare! hoc esse minus docibilem quàm ipsos ventos! hoc esse minus rationalem & sensibilem quàm ipsas creaturas irrationabiles & insensibiles. Hoc est quod Scriptura dicit de iracundis contra divinum imperium se obfirmantibus: *Maledictus furor eorum quia pertinax: & indignatio eorum quia dura*. Et rursum. *In gente incredibili exardebit ira*. Parvane tibi aut levia videatur ista probra?

Gen. 49.
Ecclesi. 16.

III. PUNCTUM.

ERGO tibi propterea valde erubescendum quod à Christo iussus in ira flere, non silias, cum venti & mare siliant eo jubete. *CONFUNDIMINI & erubescite super viam vestris*, ait Dominus Deus. Sive in mari, sive in terra viam instituat, videte ut omnia & moveantur & quiescant ad verbum meum: vos verò nec moveamini nec quiescatis. *Confusio Ephraim capiet: & confundetur Israel in voluntate sua*. Id est, nisi ipse se confundat confundetur: sed damno suo, nam illa ipsa voluntate qua mihi reluctatur, confundetur, cum per eam confusione hominum se exponet; *Et operietur sicut diplodo, confusione sua*, sicut veste indutæ ridicula despuetur. Sic planè iracundi & iraxantes deridentur. *Ira & furor, utraq; execrabilia sunt*. Vide quæ de his plura in aliis partibus, & in hac etiam parte, Dominica 5.

Ezech. 36.

Osea 20.

Pf. 108.

Ecclesi. 27.

Expende modò quantis nominibus magis obedire Deo tenearis quàm creaturæ; inquire quid obstat quo minus obsequaris; libertatem aut fragilitatem ne accuses aut excuses; si enim liberum est tibi non obsequi, liberum est etiam cum divina gratia obedire; tua una est oblatia, imprudentia & audacia quam ut coerceas, audi Sapientem: *Accipiet armaturam zelus illius, & armabit creaturam ad ultionem inimicorum*. Pugnabis cum illo orbiterarum contra insensatos. Audi & Prophetam seu ipsam:

M. 5.
Ipsomet Dominum: Audi popule stultus qui non habes cor, qui habentes oculos non videtis; & aures & non auditis. Me ergo non timebitis, ait Dominus & à facie mea non dolebitis: Quis posui arenam terminum mari, præceptum sempiternum quod non præteribit; & commovebuntur & non poterunt; & insumentes fluctus ejus, & non transibunt illud: populo autem huic factum est cor incredulum & exasperans recesserunt & abierunt. Et non dixerunt in corde suo, metuamus Dominum Deum nostrum. Audi denique Apostolum: omni amaritudine, & ira, &

indignatio, & clamor, & blasphemia tollatur à vobis. Adverte ut post clamorem jungit blasphemiam, quia ex clamore facilis est aditus ad blasphemiam, non eam tantum quam jurando blasphematur, sed qua clamando multa contra Deum & proximum infanda pronuntiantur; quod & alibi repetit: Nunc autem deponite & vos omnia: iram, indignationem, malitiam, blasphemiam, irrem sermonem de ore vestro. Hæc est ira progenies: hæc sunt genimina viperarum, suo statim in capite conterenda.

Col. 3.

Eph. 4.

FERIA QVARTA.

DE LEGIONE DÆMONVM IMPERIO
CHRISTI EIECTA, EX POSSESSIS CORPORIBUS.

Legio mihi nomen est, quia multi sumus. Marci 5.

VERITAS PRACTICA.

Obedientia Dæmonum, nostræ est condemnatio inobedientiæ.

b. 36.
RATIO EST, Quis per quos passus aut evidentiis innotescit alicujus hominis crimen, hic per illos dicitur condemnari.

Sed per obedientiam Dæmonum evidentiis innotescit crimen inobedientiæ nostræ.

Ergo illorum obedientia nostræ est condemnatio inobedientiæ: & motivum ad eam corrigendam.

I. PUNCTUM.

20.
ET exeuntis de navis statim occurrit de monumentis homo in spiritu immundo qui domicilium habebat in monumentis, & nichilcatena jam quisquam poterat eum ligare, quoniam saepe compedibus & catenis vinculis dirupisset catenas, & compedes comminavit, & nemo poterat eum domare. Semper discit ac nocte in monumentis & in montibus erat clamans & conedens se lapidibus. Videns autem IESUS, à longè eucurrat & adoravit eum. Et clamans voce magna, dixit, Quid mihi & tibi IESU, Fili Dei altissimi, & injuro te per Deum, ne me torqueas. Dicebat enim illi vexi spiritus immundo ab homine. Et interrogabat eum; quod tibi nomen est? Et dicit ei, Legio mihi nomen est, quia multi sumus.

Hæc & plura S. Marcus de hoc homine; duos vero habentes Dæmonia & simul sanatos à Do-

mino refert S. Mattheus, sed ille de quo singularis est sermo, erat singulariter & præcipue devotus, atque in eo potissimum elucebat quid in animas efficeret ille animarum hostis qui sic in corpus deite viebat.

Et verò admirare attentius tantæ multitudinis Dæmonum, quanta est legio, demissam & exactam obedientiam. Statim enim atque jussi sunt exire à corporibus, illico exire omnes; neque etiam in porcos qui illic aderant intrare ausi sunt, nisi Domino permittente; ac denique impetu quodam facto velut in signum promptissimæ suæ obedientiæ præcipientes inde in mare sese proripuerunt.

Non sic superbe! Non sic impudice obedis Christo! quoties enim & à quo tempore tibi jubet, Ne post concupiscentias tuas eas, & à voluntate tua avertaris? Quid tu propterea? Quoties, inquit volui, & nolui? Certe hæc dæmonum obedientia, nostræ est condemnatio inobedientiæ. CONSIDERA vehementer, ut ait Propheta, Primum quidem quid sit alique in ab alio condemnari satis declarati & intelligitur, quando fit talis comparatio unius cum alio, ut ex facta comparatione, crimē unius aut culpa magis pateat & evidentiis agnoscat. Sic Sapiens, Condemnat justus mortuus viros impios, & juvenis celeriter consummata, longam vitam injusti. Sic Dominus: Prius, inquit, Minus surgent in iudicio cum generatione ista, & condemnabunt eam, quia peccitentiam egerunt in predicatione Iona; & ecce plusquam Iona hic Regina Austri surget in iudicio cum generatione ista

Ecclesi. 18.
Matth. 23.

Jer. 2.

Sap. 4.

Matth. 12.